

informans. *Inquis 2.* Anima rationalis est spiritualis, corpus verò materiale, jam inter materiale & spirituale non potest esse unio per se, ideo anima rationalis per se uniri nequit, & ita non est forma informans hominis, sed saltim assistens. *Respondetur ad primum*, illam unionem per quam anima unitur corpori non esse ejus substantiam, sed potius modum substantiae. Consistit verò ille modus in animæ quādam habitudine ad corpus humanum sufficienter dispositum ut ex eo & anima tanquam potentia & actu fiat unum per se. Quare quando anima separatur à corpore, non quicquam de ejus substantia perditur, sed solummodo modus substantiae, seu habitudo illa substantialis ob defectum dispositionum corporis, quas ratio ejusmodi habitudinis connotat. Hæc enim habitudo seu modus nec est accidens, nec substantia animæ, sed modus substantiae qui 'adesse & abesse potest sine substantia interitu. *Ad secundum respondetur negando* consequentiam scilicet formam incompletam & spiritualem non posse per se uniri corpori, cùm hujusmodi forma substantialis incompleta perficiatur modo sibi intrinsecè inharente, qui ex se & sua natura respicit corpus tanquam terminum: Nam uti cæteræ formæ incompletæ materiales perficiuntur & complentur per sui unionem, ita nihil obstat, quò minus anima rationalis, utpote forma incompleta spiritualis suo modo perfici queat: Unio enim æqualiter respicit utrumque extremum atque perficit, quia utrumque & æqualiter est ens incompletum & perfectibile, & per unionem non minus forma materiæ, quam materia formæ unitur. Relinquitur ergò animam rationalem esse formam informantem hominis, non verò assistentem. Ejusdem sententiæ etiam fuit Aristoteles, ceu liquido manifestum est *ex lib. 1. & 2. de Anim. Confer. Gregorii Horstii l. 2. de Nat. hum. exercit. 9. qu. 2. Sennerti epitomen naturalis scientiæ l. 8. c. 1. p. 615. B. Scheibleri tract. de Anim. part. 3. disp. 1. p. 116. CL. Dn. Homborg. cit. disp. §. 34. & seqq. Gilbert. Iacchaumin Institut. phys. lib. 9. cap. 1. &c.*

§.17. Ex